

מ"ת 52022/10/18 - רביע סיידה, נור סיידה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 52022-10-18 ישראל נ' סיידה(עציר) ואח'

בפני כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי
מבקשים 1. רביע סיידה (עצור/אסיר בפיקוח)
2. נור סיידה (עצור/אסיר בפיקוח)
נגד
מדינת ישראל משיבה

החלטה

1. לפני בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרם באיזוק אלקטרוני של המבקשים.

2. כנגד השניים, אחים, הראשון בן 24 השני בן 26, שניהם ללא עבר פלילי, הוגש כתב אישום המייחס להם ולחמישה נוספים עבירות של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק העונשין ועבירה של איומים לפי סעיף 192 וסעיף 29 לחוק העונשין, עבירות אלה מיוחסות למבקשים וליתר הנאשמים בתיק בצוותא. לנאשמים נוספים יוחסו, בנוסף, עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות (שלושה מקרים) לפי סעיפים 335 + 334(א)(1)+(2) וכן סעיף 29 לחוק העונשין.

3. הוגשה בקשה למעצרם של הנאשמים עד תום ההליכים וביום 26.11.19 ניתנה החלטה המתייחסת לכל הנאשמים בתיק, במסגרתה קבעתי כי יש בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכיח העבירות המיוחסות לנאשמים. יצוין כי החלטה זו בדבר קיומן של ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למבקשים וליתר הנאשמים בצוותא, עברה גם את שבט ביקורתה של ערכאת הערעור. המבקשים הופנו לשירות המבחן לצורך הכנת תסקיר מעצר בעניינם וביום 30.12.18, אחר שהתקבלו התסקירים וכן תסקירים משלימים, הוריתי על מעצרם באיזוק אלקטרוני בבית מכרם של המבקשים בכפר סנדלה.

בהתאם, הועברו המבקשים ביום 3.1.19 למעצר באיזוק אלקטרוני.

4. כעת מונחת בפני, כאמור, בקשה לעיון חוזר בה עותרים המבקשים לשעות התאוררות מן המעצר באיזוק אלקטרוני אשר בו הם שוהים. יצוין, ברקע הדברים, כי עוד ביום 15.2.19 פנו המבקשים בבקשה לאפשר להם לצאת לעבודה בעסק אותו הקימו לצורך פרנסת המשפחה אשר היתה תלויה בהם, אולם בהמלצת בית המשפט, חזרו בהם המבקשים מן הבקשה.

טוענים המבקשים בבקשה כעת, כי בחודשים שחלפו מאז הועברו למעצר באיזוק אלקטרוני, קיימו הם את תנאי המעצר כמתחייב וללא כל הפרה וכי קודם למעצרם ניהלו אורח חיים נורמטיבי לגמרי. לפיכך, מבקשים הם כי יותר להם לצאת

מביתם בליווי מפקח, למשך שלוש שעות מדי יום, על מנת שיוכלו להתאורר מתנאי מעצרם.

5. המשיבה מתנגדת לבקשה.

לשיטתה, הבקשה מנוגדת להלכה אשר יצאה מבית המשפט העליון. מעבר לכך, המסוכנות הנשקפת מן המבקשים אינה מאפשרת הקלה ואין המדובר בחלופה למעצר אלא במעצר באיזוק אלקטרוני, אשר ככלל אינו מאפשר חלונות התאוררות ובענייננו מדובר בתיק חמור שבו מיוחסת בין היתר עבירת הריגה.

ב"כ המשיבה ציינה כי מועדי ההוכחות נקבעו "מיום ליום", 12 ישיבות החל מיום 22.10.19, ובמקביל, הוסכם כי יפנו כעת להליך גישור.

6. ב"כ המבקשים הלין על כך שבחלק מבתי המשפט המחוזיים ניתנות החלטות על פתיחת חלונות התאוררות באיזוק אלקטרוני אף בלא בקשה מצד העצור והפרקליטות אינה מגישה ערר. הוא היפנה בעניין זה להחלטות רבות מבית המשפט המחוזי בחיפה ולשתי החלטות מבית המשפט המחוזי בתל אביב. לדבריו, לא יתכן שההחלטה האם יזכה העצור לחלון התאוררות תלויה במחוז שבו נדון עניינו. הוא הוסיף וטען כי מועדי ההוכחות שנקבעו הם רחוקים וגם מן הטעם הזה יש הצדקה לאפשר למבקשים שעות התאוררות. לטענתו, המדובר בצעירים אשר נמצאים בבית שאינו שלהם ומכאן הצורך שלהם ביציאה מן הבית.

7. אחר ששמעתי טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

ראשית משום שאיני מוצאת כי בחלוף 3 חודשים מן המועד בו הועברו המבקשים למעצר בפיקוח אלקטרוני, מתקיימת עילה לעיון חוזר. שנית, משום שגם לגוף הבקשה, דינה להידחות, כפי שיובהר מיד.

8. סעיף 22ד(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996, קובע כי חלון פיקוח **"יכול שיהיה לשם קבלת טיפול רפואי, טיפול נפשי או טיפול אחר הדרוש למפוקח, פגישה עם קצין מבחן בהתאם להמלצת שירות המבחן, ולגבי מפוקח שהוא קטין - גם לשם לימודים בבית ספר, ויכול שיהיה לתכלית אחרת שהומלצה בתסקיר המעצר, או לתכלית חשובה אחרת, מטעמים שירשמו"**; ואילו סעיף 22ד(1)(ג)(1) קובע כי בית המשפט יפרט בהחלטתו את **"פרקי זמן שבהם רשאי המפוקח לצאת ממקום הפיקוח, לתכלית מבין התכליות המנויות בפסקת משנה (2)"** - פסקה אשר תוכנה הובאה לעיל.

כלומר, בית המשפט רשאי, בהתאם לסעיף האמור, להתיר למפוקח לצאת ממקום הפיקוח לאחת התכליות המפורטות בסעיף 22ד(1) בלבד.

הוראת חוק זו מאפשרת פתיחת חלונות **"לצרכים אישיים חיוניים (טיפול רפואי, טיפול נפשי או טיפול אחר הדרוש למפוקח)"** או **"לצרכים טיפוליים שיקומיים (פגישה עם קצין מבחן" או לתכלית אחרת שהומלצה בתסקיר המעצר"** (ראו בש"פ 77/17 פלוני נ' מ"י (11.1.17)) והסיפא לסעיף 22ד(1)(ג)(2) מאפשרת פתיחת חלון גם **"לתכלית חשובה אחרת, מטעמים שירשמו"**. בהתאם, נקבע כי לכאורה, הסיפא מאפשרת גם פתיחת חלון לצורך התאוררות, אך זהו אינו הכלל, אלא המדובר באפשרות אשר יש לייחד למקרים חריגים ומצומצמים (ראו בש"פ

77/17 הנ"ל ובהמשך בש"פ 7659/17 פלוני נ' מ"י (3.10.17) וראו גם לענין מהותו של המעצר בפיקוח אלקטרוני את בש"פ 1697/18 נאיל ג'ובראן נ' מדינת ישראל (06.03.2018)).

9. בענייננו, כאמור, הנימוק לבקשה הוא כי המבקשים, צעירים בני 24 ו-26, מתקשים בשהות הממושכת בבית סגור אשר אינו ביתם וזקוקים להתאוררות. כמו כן, טענו להתמשכות הצפויה של ההליך נוכח מועדי הדיונים אשר נקבעו לשמיעת הראיות בתיק ומעבר לכך, לאפליה בינם לבין אחרים אשר עניינם מתברר במחוזות אחרים בהם נהוג, כך נטען, לאפשר חלון לצורך התאוררות.

איני סבורה כי בנימוקים הללו יש כדי להוות "תכלית חשובה אחרת" אשר אליה כיוון המחוקק, באשר גם את אותה ה"תכלית חשובה אחרת" יש לפרש לאורן של יתר התכליות המפורטות בסעיף (ראו בש"פ 77/17). התכלית שנטענה על ידי המבקשים קיימת בעניינו של כל מפוקח ואין עניינם של המבקשים כאן שונה.

יש לזכור כי העבירות המיוחסות למבקשים חמורות ותוצאת האירוע המפורט בכתב האישום היא מותו של אדם צעיר וזאת כתוצאה מאליומית קשה ביותר מצידם של כלל הנאשמים אשר רדפו אחריו, תקפו והיכו אותו למוות. נוכח העבירות המיוחסות והמסד הראייתי, ההחלטה על מעצר באיזוק אלקטרוני כחלופה למעצר מאחורי סורג ובריא אינה מובנת מאליה וניתנה, כפי שעולה מן ההחלטה, לאחר שנשקלו בכובד ראש מכלול הנסיבות האישיות של המבקשים, בין היתר, העדר עבר פלילי, אורח חיים נורמטיבי בכללותו וקיומו של פיקוח אנושי הדוק.

לכך יש להוסיף גם את העובדה כי הערכת הסיכון של שירות המבחן את השניים לא היתה נמוכה. לגבי המבקש 1 מצא שירות המבחן כי הסיכון הנשקף ממנו הוא בינוני, זאת בין היתר אחר שהתרשם כי קודם למעצרו ניהל אורח חיים נורמטיבי ומתפקד בתחומי החיים השונים, אך מנגד, הוא בעל יכולות אישיות נמוכות והערכה עצמית נמוכה. גם באשר למבקש 2, הוערך הסיכון להתנהגות פורצת חוק כבינוני.

בנוסף, עיון בדו"ח מנהלת האיזוק מלמד כי למבקשים אפשרות לשהות גם במרפסת אשר נקלטת על ידי האיזוק והדבר מאפשר התאוררות מסוימת עבורם.

אשר לטענות ב"כ המבקשים ביחס לפסיקת חלק מבתי המשפט המחוזיים, לא מצאתי כי יש בכך כדי לשנות מהחלטתי התואמת את החוק והפסיקה. מקומן של הטענות הללו בהליכים אחרים.

10. סיכומי של דבר, אני סבורה כי ככלל, חלון לצורך התאוררות "סתם" אינו עולה בקנה אחד עם הוראת סעיף 22ד(1)(ג)(2), ודאי שלא לאור הגישה המצמצמת אשר כבר הותוותה בפסיקה. בענייננו, איני מוצאת כי המבקשים הציגו "תכלית חשובה אחרת", כדרישת החוק, באופן אשר יוביל למסקנה כי המדובר באותם מקרים מיוחדים בהם יש להתיר חלון בפיקוח בהתאם לסיפא של סעיף 22ד(1)(ג)(2).

לפיכך, אני מורה על דחיית הבקשה.

המזכירות תמציא החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אדר ב' תשע"ט, 04 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.